

Propunerile Camerei Americane de Comerț în România (AmCham România) de modificare a proiectului de lege privind protecția avertizorilor în interes public

Bold – propunere adăugare text

~~Strikethrough~~ – propunere eliminare text

#	Forma din proiect la punctul:	Forma propusă	Motivare
1.	Art. 1 alin. (3) teza a II-a: „Normele specifice se completează cu dispozițiile prezentei legi în măsura în care aceasta din urmă instituie un nivel mai ridicat de protecție al persoanelor care raportează încălcări ale legii.”	„Normele specifice se completează cu dispozițiile prezentei legi în măsura în care aceasta din urmă instituie un nivel mai ridicat de protecție al persoanelor care raportează încălcări ale legii. ”	Forma curentă a propunerii legislative este susceptibilă de interpretare în sensul că legislația specifică se completează cu legea generală doar în ceea ce privește drepturile avertizorilor. Însă, potrivit prevederilor para. 20 al Directivei (UE) 2019/1937: „(...) prezenta directivă ar trebui să fie aplicabilă în toate aspectele care nu sunt reglementate în temeiul actelor sectoriale, și ar trebui, prin urmare, să completeze astfel de acte, astfel încât acestea să fie pe deplin aliniate la standardele minime.”
2.	Art. 1 [...] (4) Prezenta lege se aplică raportărilor privind încălcări ale normelor în materie de achiziții publice în domeniile apărării și securității naționale, cu excepția cazului în care acestea intră sub incidența art. 346 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.	Art. 1 [...] (4) Prezenta lege se aplică și raportărilor privind încălcări ale normelor în materie de achiziții publice în domeniile apărării și securității naționale, cu excepția cazului în care acestea intră sub incidența art. 346 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.	Din actuala formă se poate interpreta că proiectul se aplică <i>numai</i> raportărilor privind încălcări ale normelor în materie de achiziții publice în domeniile apărării și securității naționale, motiv pentru care recomandăm modificarea sugerată.

<p>3.</p>	<p>Art. 3. – Termeni și expresii</p> <p>1. încălcări ale legii - acțiuni sau omisiuni care constituie nerespectări ale dispozițiilor legale, ce reprezintă abateri disciplinare, contravenții sau infracțiuni, sau care contravin obiectului sau scopului acestora, inclusiv nerespectarea normelor deontologice și profesionale;</p>	<p>Art. 3. – Termeni și expresii</p> <p>1. încălcări ale legii -</p> <p>(a) încălcări care intră în sfera de aplicare a actelor Uniunii care privesc următoarele domenii:</p> <p>(i) achiziții publice;</p> <p>(ii) servicii, produse și piețe financiare, precum și prevenirea spălării banilor și a finanțării terorismului;</p> <p>(iii) siguranța și conformitatea produselor;</p> <p>(iv) siguranța transporturilor;</p> <p>(v) protecția mediului;</p> <p>(vi) protecția radiologică și securitatea nucleară;</p> <p>(vii) siguranța alimentelor și a hranei pentru animale, sănătatea și bunăstarea animalelor;</p> <p>(viii) sănătate publică;</p> <p>(ix) protecția consumatorului;</p> <p>(x) protecția vieții private și a datelor cu caracter personal și securitatea rețelelor și a sistemelor informatice;</p> <p>(b) încălcări care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii, astfel cum sunt menționate la articolul 325 din TFUE și cum sunt detaliate în măsurile relevante ale Uniunii;</p> <p>(c) încălcări referitoare la piața internă, astfel cum sunt menționate la articolul 26 alineatul (2) din TFUE, inclusiv încălcări ale normelor Uniunii în materie de concurență și de ajutoare de stat, precum și încălcări referitoare la piața internă în ceea ce privește actele care încalcă normele privind impozitarea societăților sau mecanismele al căror scop este obținerea unui avantaj fiscal ce</p>	<p>Principii:</p> <ul style="list-style-type: none"> • necesitatea asigurării clarității și previzibilității normei juridice; • corelarea cu titlul actului normativ care vizează activitatea avertizorilor care raportează în interes public și nu orice fel de încălcare. <p>În primul rând, apreciem că protecția oferită avertizorilor de integritate ce sesizează încălcări ale legii săvârșite în mediul privat este nejustificat de largă, nerespectându-se exigența proporționalității între protejarea interesului public și ingerințele în activitatea companiilor. Spre exemplu, considerăm că protejarea secretului comercial ar trebui să primeze asupra divulgării încălcărilor minore, ce nu pot avea un impact semnificativ pentru societate.</p> <p>De asemenea, raportarea unei sfere largi de încălcări poate însemna o îngreunare a procesului de înregistrare și soluționare a raportărilor, ceea ce, pe termen lung, va conduce la descurajarea avertizorilor de a semnală suspiciunile lor. Or, scopul legii ar trebui să fie acela de a preveni încălcările care creează riscuri semnificative pentru bunăstarea societății, spre exemplu faptele de corupție și fraudă, iar nu acela de a se cunoaște toate încălcările legii.</p> <p>În ceea ce privește încălcările săvârșite în mediul privat, legea ar trebui să particularizeze faptele de încălcare a legii a căror raportare oferă protecție avertizorilor, fie prin indicarea domeniilor de interes - așa cum o face directiva, fie prin revizuirea noțiunii de „încălcare a legii” astfel încât, pentru mediul</p>
-----------	---	--	--

		contravine obiectului sau scopului dreptului aplicabil în materie de impozitare a societăților.	<p>privat, să vizeze numai infracțiunile și contravențiile, nu și abaterile disciplinare care pot fi generate de încălcarea unor norme interne sau încălcarea normele profesionale. Având în vedere sfera largă de persoane cărora li se adresează legea, claritatea legii este mai mult decât necesară pentru atingerea scopului acesteia.</p> <p>În concluzie, proiectul de lege ar trebui amendat în sensul particularizării faptelor de încălcare a legii și deontologiei profesionale săvârșite în mediul privat care să constituie avertizare în interes public, forma actuală a proiectului fiind pe de o parte confuză, iar pe de altă parte, de natură să îngreuneze atingerea scopului legii putând conduce la crearea unui fenomen de delațiune.</p> <p>Domeniile care intră sub incidența acestui proiect de lege, respectiv în care pot avea loc nerespectări legale, raportări aferente și protecție oferită de acest proiect de lege trebuie prevăzute în mod expres și limitativ, pentru a se evita situații cum ar fi, de exemplu:</p> <ul style="list-style-type: none">- supraîncărcarea entităților juridice cu o serie de raportări care nu au legătură cu scopul real urmărit de directiva europeană pe care acest proiect de lege o implementează și/sau generarea unor situații absurde în practică, cum ar fi: raportarea către angajator a unui coleg care a întârziat la serviciu/care a depășit pauza de masă/care a traversat pe semaforul roșu, etc. ;
--	--	--	--

			<p>- dublarea protecției oferite deja în baza unor legi care au transpus alte directive europene, de exemplu: legislația privind discriminarea, hărțuirea, etc.;</p> <p>intrarea în conflict cu alte prevederi deja existente în legislație, de exemplu procedura de soluționare pe cale amiabilă a conflictelor individuale de muncă, a cererilor sau a reclamațiilor individuale ale salariaților, care trebuie obligatoriu prevăzută în regulamentul intern și vizează probleme de altă natură decât cea ce constituie scopul directivei europene implementate de acest proiect de lege.</p>
4.	<p>"Art. 4 – Principii generale</p> <p>Principiile care guvernează protecția raportărilor privind încălcări ale legii sunt următoarele:</p> <p>a) principiul legalității, conform căruia entitățile juridice au obligația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale, prin asigurarea respectării depline, printre altele, a libertății de exprimare și de informare, a dreptului la protecția datelor cu caracter personal, a libertății de a desfășura o activitate comercială, a dreptului la un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, a dreptului la un nivel ridicat de protecție a mediului, a dreptului la o cale de atac eficientă și a dreptului la apărare;</p> <p>b) principiul responsabilității, conform căruia orice persoană care constată și raportează</p>	<p>"Art. 4 – Principii generale</p> <p>Principiile care guvernează protecția raportărilor privind încălcări ale legii sunt următoarele:</p> <p>a) principiul legalității, conform căruia entitățile juridice au obligația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale, prin asigurarea respectării depline, printre altele, a libertății de exprimare și de informare, a dreptului la protecția datelor cu caracter personal, a libertății de a desfășura o activitate comercială, a dreptului la un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, a dreptului la un nivel ridicat de protecție a sanatații umane, a dreptului la un nivel ridicat de protecție a mediului, a dreptului la o cale de atac eficientă și a dreptului la apărare;</p> <p>b) principiul responsabilității, conform căruia orice persoană care constată și raportează încălcări ale legii este dator să sustină raportarea cu date sau informații;</p> <p>c) principiul imparțialității, conform căruia examinarea și soluționarea raportărilor se fac fara</p>	<p>Propunem eliminarea acestei prevederi și păstrarea sa exclusiv pentru expunerea de motive, cu ajustări care să aibă în vedere și observațiile de mai jos.</p> <p>Prezintă un risc major de incompatibilitate cu prevederile Constituției României, în special cu libertatea economică (art. 45).</p> <p>Suplimentar:</p> <p>1 - Nu este clară valoarea normativă a acestor principii, care este consecința încălcării lor (e.g., ineficiența utilizării resurselor?)</p> <p>2 - Se naște întrebarea dacă în actele normative care nu cuprind, de exemplu, principiul legalității sau al buneii-credințe, legalitatea nu mai guvernează relațiile sociale și buna-credință nu se mai aplică; dacă acceptăm că se aplică și dacă nu este specific reglementată, de ce o reglementăm.</p>

<p>încălări ale legii este datorare să susțină raportarea cu date sau informații;</p> <p>c) principiul imparțialității, conform căruia examinarea și soluționarea raportarilor se fac fără subiectivism, indiferent de propriile convingeri și interese;</p> <p>d) principiul bunei administrări, conform caruia entitățile juridice sunt datorare să își desfășoare activitatea în realizarea interesului general, cu un grad ridicat de profesionalism, în condiții de eficiență și eficacitate a folosirii resurselor;</p> <p>e) principiul echilibrului, conform căruia nicio persoană nu se poate prevala de prevederile prezentei legi pentru a diminua sancțiunea administrativă sau disciplinară pentru o faptă a sa mai gravă;</p> <p>f) principiul bunei-credințe, conform căruia este ocrotită persoana care a avut motive întemeiate să creadă că informațiile referitoare la încălcările raportate erau adevărate la momentul raportării și că respectivele informații intrau în domeniul de aplicare al prezentei legi.”</p>	<p>subjectivism, indiferent de propriile convingeri și interese;</p> <p>d) principiul bunei administrari, conform caruia entitatite juridice sunt datorare să isi desfasoare activitatea in realizarea interesului general, cu un grad ridicat de profesionalism, in conditii de eficienta si eficacitate a folosirii resurselor;</p> <p>e) principiul echilibrului, conform caruia nicio persoana nu se poate prevala de prevederile prezentei legi pentru a diminua sanctiunea administrative sau disciplinara pentru o fapta a sa mai grava;</p> <p>f) principiul bunei-credințe, conform caruia este ocrotita persoana care a avut motive întemeiate să creadă că informațiile referitoare la încălcările raportate erau adevărate la momentul raportării și că respectivele informații intrau în domeniul de aplicare al prezentei legi.”</p>	<p>3 - Principiile (legalitate, bună-credință, imparțialitate, etc.) nu pot avea câte o definiție specifică pentru fiecare act normativ în parte, ci trebuie să păstreze un nivel de maximă generalitate care să le permită să funcționeze ca instrumente în mâna celor care aplică legea, cu deosebire a instanțelor judecătorești, pentru nu limita o interpretare adaptată scopului actului normativ, relațiilor pe care le reglementează și circumstanțelor concrete.</p> <p>4 - Redactarea principiilor este neclară și necorelată cu principiile constituționale și cu textele altor acte normative.</p> <p>De exemplu, principiul echilibrului (art.4 lit. (e) trebuie corelat cu art. 250 din Legea nr. 53/2003 privind codul muncii care instituie criteriile de individualizare a sancțiunilor disciplinare fără a se prevedea în mod legal derogări de la acestea. Pe de altă parte, dacă intenția legiuitorului a fost de a exclude caracterul de cauză de exonerare de răspundere sau de circumstanță atenuantă al raportării ori al măsurilor de soluționare a raportării/de remediere, aceasta ar fi trebuit să fie stabilită în mod explicit, inclusiv prin utilizarea unei terminologii adecvate și prin introducerea unui articol specific, pentru respectarea normelor de tehnică legislativă.</p> <p>5 – Nerespectarea conduitei indicate în definiția principiilor (acolo unde există o descriere clară) este oricum sancționată de lege (această lege sau altă</p>
--	--	--

			lege) iar unde standardul de conduită este imprecis, textul nu este folositor.
5.	Art. 5 alin. (2): „Raportarea privind incalcarile ale legii se efectueaza, alternativ sau cumulativ, prin intermediul: a) canalelor interne de raportare existente in cadrul entitatilor juridice; b) canalelor externe de raportare; c) mass-media, organizatiilor profesionale, sindicale sau patronale, organizatiilor neguvernamentale, comisiilor parlamentare.”	„Raportarea privind incalcarile ale legii se efectueaza, alternativ sau cumulativ , prin intermediul: a) canalelor interne de raportare existente in cadrul entitatilor juridice; b) canalelor externe de raportare; c) mass-media, organizatiilor profesionale, sindicale sau patronale, organizatiilor neguvernamentale, comisiilor parlamentare.”	Potrivit art. 7 para. (2) din Directiva : „ <i>Statele membre încurajează raportarea prin canale interne de raportare înainte de raportarea prin canale externe de raportare, în cazul în care încălcarea poate fi remediată în mod eficient pe plan intern și în cazul în care persoana care efectuează raportarea consideră că nu există niciun risc de represalii.</i> ” În consecință, modificarea are în vedere (a) respectarea dispozițiilor directivei, care introduc o ierarhizare a raportărilor prin canalele intern și respectiv extern de raportare precum și (b) încurajarea proporționalității demersului prin raport cu șansele de corectare și descurajarea transformării raportării într-un instrument de șantaj sau de răzbunare. De asemenea, în acest mod, se evită încărcarea excesivă a canalelor externe de raportare și încordarea relațiilor de la locul de muncă pentru escaladarea în exterior a unor chestiuni mai înainte de a încerca o raportare internă.
6.	Art. 5 alin. (3) Raportarea privind încălcările ale legii se efectuează prin intermediul canalelor externe de raportare: a) în cazul în care avertizorul consideră că există risc de represalii sau în cazul în care încălcarea raportată nu poate fi remediată în mod eficient prin intermediul canalelor interne de raportare, sau	Art. 5 alin. (3) Raportarea privind incalcarile ale legii se efectueaza prin intermediul canalelor externe de raportare, mass-mediei, organizatiilor profesionale, sindicale sau patronale, organizatiilor neguvernamentale, comisiilor parlamentare: a) in cazul in care avertizorul are motive intemeiate sa aprecieze ca exista risc de represalii sau in cazul	In cazul in care avertizorul apreciaza ca raportarea nu a fost remediată in mod eficient prin intermediul canalelor interne, legislatia ii ofera parghiile necesare sesizării autoritatilor competente. [Nota: aceasta modificare este necesara in cazul in care propunerea de la pct.27 nu este adoptata si art.19 va fi mentinut in forma actuala]

	b) în ipoteza lipsei canalelor interne de raportare în cazul persoanelor juridice de drept privat cu mai puțin de 50 de lucrători, altete decât cele prevazute la art. 9 ann. (4).	în care incalcarea raportata nu poate fi remediata in mod eficace prin intermediul canalelor interne de raportare, sau b) in ipoteza lipsei canalelor interne de raportare in cazul persoanelor juridice de drept privat cu mai puțin de 50 de lucratori, altete decat cele prevazute la art. 9 ann. (4).	
7.	Art. 6. (1) Raportarea cuprinde, cel puțin, următoarele: numele și prenumele, datele de contact ale avertizorului, entitatea juridică în care a avut loc încălcarea legii, contextul profesional în care au fost obținute informațiile, descrierea faptei susceptibile să constituie încălcare a legii, precum și probele în susținerea raportării, data și semnătura, după caz.	Art. 6. (1) Entitățile juridice vor asigura colectarea următoarelor informații în contextul raportărilor cuprinde, cel puțin, următoarele: numele și prenumele, datele de contact numărul de telefon și/sau adresa de e-mail ale avertizorului, entitatea juridică în care a avut loc încălcarea legii, contextul profesional în care au fost obținute informațiile, descrierea faptei susceptibile să constituie încălcare a legii, precum și probele în susținerea raportării, data și semnătura, după caz.	Propunem să se aibă în vedere reglementarea limitativă a tipurilor/categoriilor de informații (inclusiv date cu caracter personal) necesar să fie solicitate/incluse în cadrul raportării, inclusiv având în vedere: <ul style="list-style-type: none"> • art. 17 teza finală din Directiva (UE) 2019/1937 ("Directiva") potrivit cu care „Datele cu caracter personal care nu sunt, în mod evident, relevante pentru tratarea unei anumite raportări nu sunt colectate sau, dacă sunt colectate în mod accidental, sunt șterse fără întârzieri nejustificate.” • principiul reducerii la minimum a datelor, prevăzut la art. 5 alin. (1) lit. (c) din Regulamentul General privind Protecția Datelor nr. 2016/679 ("RGPD") în baza căruia este necesar ca entitățile juridice să colecteze doar datele cu caracter personal care sunt adecvate, relevante și limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile în care sunt prelucrate • nu credem că o astfel de reglementare limitativă a tipurilor/categoriilor de informații necesare ar putea fi problematică în practică având în vedere că cele deja propuse acestea sunt destul de largi încât să acopere particularitățile care pot diferi în

			<p>funcție de obiectul raportării și domeniul / industria cu privire la care se raportează o presupusă încălcare a legii.</p> <p>În sensul celor de mai sus, am propus reformularea textului, astfel încât:</p> <ul style="list-style-type: none"> • să acopere și situația în care raportarea inițială nu cuprinde toate elementele prevăzute în text, însă pe care entitățile juridice trebuie să le solicite în completarea raportării inițiale și deci să colecteze alte informații (inclusiv date cu caracter personal) decât cele inițial furnizate de avertizor • să nu existe dubiu cu privire la datele care intră în categoria celor de contact.
8.	<p>Art. 6</p> <p>(3) În cazul în care raportarea anonimă se face prin reprezentare de către un avocat, acesta are obligația de a nu divulga identitatea avertizorului, în măsura în care acest aspect este reglementat expres în contractul de asistență juridică încheiat cu clientul avertizor. Avocatul nu poate fi obligat să divulge identitatea clientului său și orice demers care ar duce la divulgarea identității avertizorului anonim este interzisă. Aceasta obligație a avocatului și interdicție corelativă pentru terți subzistă până la momentul soluționării definitive a raportării. Depunerea unei împuterniciri conținând indicarea contractului de asistență juridică și temeiul legal al neindicării identității avertizorului va fi considerată ca fiind suficientă pentru a dovedi catitatea de reprezentant at</p>	<p>Art. 6</p> <p>(3) În cazul în care raportarea anonimă se face prin reprezentare de către un avocat, acesta are obligația de a nu divulga identitatea avertizorului, în măsura în care acest aspect este reglementat expres în contractul de asistență juridică încheiat convenit cu clientul avertizor. Avocatul nu poate fi obligat să divulge identitatea clientului său și orice demers care ar duce la divulgarea identității avertizorului anonim este interzisă. Aceasta obligație a avocatului și interdicție corelativă pentru terți subzistă până la chiar și ulterior momentului soluționării definitive a raportării, în măsura în care există indicii rezonabile cu privire la potențiale represalii pe care le-ar putea suferi clientul avertizor. Depunerea unei împuterniciri conținând indicarea contractului de asistență juridică și temeiul legal al neindicării identității avertizorului va fi considerată ca fiind suficientă pentru a dovedi catitatea de</p>	<p>Cerință de formalism excesivă. Avocatul care reprezintă clientul avertizor ar trebui să poată fi în măsură sa realizeze orice demersuri în vederea reprezentării clientului său. Astfel, dacă pe parcursul raportului contractual se constată că este nevoie ca avertizorul să raporteze anonim, această operațiune se va putea efectua prin intermediul avocatului și fără a stabili în nivel de detaliu în cadrul contractului de asistență toate modalitățile prin care avocatul își va putea reprezenta clientul.</p> <p>De asemenea, această obligație ar trebui să subziste și ulterior soluționării raportării, dacă prin divulgare, avocatul își supune clientul la riscul represaliilor.</p>

	avertizorului, chiar în lipsa indicării datelor sale de identificare.	reprezentant al avertizorului, chiar în lipsa indicării datelor sale de identificare.	
9.	<p>Art. 7. - Evidența raportărilor</p> <p>(1) Raportările se înscriu într-un registru special, care cuprinde data primirii raportării, numele și prenumele, datele de contact ale avertizorului, după caz, obiectul raportării și modalitatea de soluționare. Angajatorii și autoritățile competente au obligația de a păstra evidența raportărilor în registru. Registrul poate fi ținut fie pe suport hârtie, fie în format electronic. Entitățile juridice cu cel puțin 50 de angajați au obligația de a menține statistici cu privire la raportările care privesc încălcări ale legii.</p>	<p>Art. 7. - Evidența raportărilor</p> <p>(1) Raportările se înscriu într-un registru special, care cuprinde data primirii raportării, numele și prenumele, datele de contact ale avertizorului, după caz, obiectul raportării și modalitatea de soluționare. Angajatorii și autoritățile competente au obligația de a păstra evidența raportărilor în registru. Registrul poate fi ținut fie pe suport hârtie, fie în format electronic. Entitățile juridice cu cel puțin 50 de angajați au obligația de a menține, timp de 5 ani, statistici anuale cu privire la raportările care privesc încălcări ale legii.</p>	<p>Având în vedere obligația de a păstra raportările timp de 5 ani, nu considerăm că se mai impune o altă obligație cu privire la menținerea unor statistici, motiv pentru care propunem eliminarea acestei obligații.</p> <p>În cazul în care nu se va elimina această obligație, recomandăm să fie clarificată, în sensul prevederii unei durate a obligației (de exemplu, timp de 5 ani), precum și a tipului statisticilor (de exemplu, anuale).</p>
10.	<p>Art. 7</p> <p>(2) Entitățile juridice păstrează evidența tuturor raportărilor primite, cu respectarea cerințelor privind confidențialitatea. Raportările se păstrează 5 ani.</p>	<p>Art. 7</p> <p>(2) Entitățile juridice păstrează evidența tuturor raportărilor primite, cu respectarea cerințelor privind confidențialitatea. Raportările se păstrează 5 ani de la soluționarea acestora, afară de cazul în care la expirarea acestui termen păstrarea raportărilor continuă să fie necesară în contextul unor acțiuni în curs sau iminente pentru constatarea, exercitarea sau apărarea de către entitățile juridice a unui drept în instanță. În cel din urmă caz, raportările relevante se păstrează atât cât este necesar în contextul constatării, apărării și exercitării drepturilor.</p>	<p>În <u>primul rând</u>, propunem să se re-analizeze necesitatea păstrării <u>tuturor</u> raportărilor pentru perioada indicată de 5 ani, luându-se în considerare inclusiv:</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 18 alin. (1) teza finală din Directivă potrivit cu care „Raportările nu se păstrează pentru o perioadă mai lungă decât este necesar și proporțional pentru respectarea cerințelor impuse prin prezenta directivă sau altor cerințe impuse prin dreptul Uniunii sau dreptul intern.” • obligația entităților juridice din actualul proiect de lege de a păstra un registru special de avertizări în interes public, context

			<p>în care ar trebui analizat în ce măsură este necesară / se justifică păstrarea atât a registrului (a se vedea pct. 3 de mai jos privind propunerea pe care o avem privind registrul), cât și a raportărilor pentru cei 5 ani indicați</p> <ul style="list-style-type: none">• opinia furnizată de European Data Protection Supervisor în cadrul Guidelines on processing personal information within a whistleblowing procedure din decembrie 2019: „If following an initial assessment it is clear that the case should not be referred to OLAF or is not within the scope of the whistleblowing procedure, the report should be deleted as soon as possible (or referred to the right channel if for example it concerns alleged harassment). In any case, personal information should be deleted promptly and usually within two months of completion of the preliminary assessment, since it would be excessive to retain such sensitive information.” (pct. 31, pag. 10, 11)• principiul limitării legate de stocare prevăzut la art. 5 alin. (1) lit. (e) din RGPD datele cu caracter personal trebuie păstrate într-o formă care permite identificarea persoanelor vizate pe o perioadă care nu depășește perioada necesară îndeplinirii scopurilor în care sunt prelucrate datele cu caracter personal) și reducerii la minimum a datelor• principiul reducerii la minimum a datelor, prevăzut la art. 5 alin. (1) lit. (c) din RGPD în baza căruia este necesar ca entitățile juridice să colecteze doar datele cu caracter personal
--	--	--	--

			<p>care sunt adecvate, relevante și limitate la ceea ce este necesar în raport cu scopurile în care sunt prelucrate.</p> <p><u>În al doilea rând</u>, pentru prevenirea unor interpretări diferite în practică în rândul entităților juridice, deci pentru aplicarea unitară a prevederii legale, considerăm necesar să se stabilească momentul de la care entitățile juridice trebuie să calculeze curgerea termenului reglementat.</p> <p><u>În al treilea rând</u>, propunem să se reglementeze cu titlu de excepție situația în care la împlinirea termenului prevăzut păstrarea unei/unor raportări ar fi necesară în contextul unor acțiuni pentru constatarea, exercitarea sau apărarea unui drept în instanță, în curs sau iminente.</p>
11.	N/A	N/A	<p>Credem că este necesar să se instituie un termen legal de păstrare a registrului special de avertizări în interes public, având în vedere:</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 18 alin. (1) teza finală din Directiva (UE) 2019/1937 potrivit cu care „Raportările nu se păstrează pentru o perioadă mai lungă decât este necesar și proporțional pentru respectarea cerințelor impuse prin prezenta directivă sau altor cerințe impuse prin dreptul Uniunii sau dreptul intern.” • nevoia de a asigura aplicarea unitară a legii în rândul entităților juridice • nevoia de a asigura conformarea cu principiile limitării legate de stocare și reducerii la minimum adatelor, prevăzute la art. 5 alin. (1) din RGPD. <p>Reglementarea unei perioade determinate pentru care entitățile juridice sunt obligate să păstreze</p>

			registru se poate realiza în continuarea art. 7 alin. (2) din actualul proiect de lege.
12.	N/A	N/A	<p>Credem că este necesar să se instituie un termen legal de păstrare a înregistrării conversației prevăzută la art. 7 alin. (3) lit. a) din actualul proiect de lege, având în vedere:</p> <ul style="list-style-type: none"> • nu este clar dacă termenul prevăzut la art. 7 alin. (2) pentru raportări ar trebui aplicat și în privința înregistrării conversației; • art. 7 alin. (7) din actual proiect de lege prevede aplicabilitatea termenului de 5 ani prevăzut la art. 7 alin (2) doar pentru transcrierea conversației și pentru procesele verbale • art. 18 alin. (1) teza finală din Directiva (UE) 2019/1937 potrivit cu care „Raportările nu se păstrează pentru o perioadă mai lungă decât este necesar și proporțional pentru respectarea cerințelor impuse prin prezenta directivă sau altor cerințe impuse prin dreptul Uniunii sau dreptul intern.” • nevoia de a asigura aplicarea unitară a legii în rândul entităților juridice • nevoia de a asigura conformarea cu principiile limitării legate de stocare și reducerii la minimum adatelor, prevăzute la art. 5 alin. (1) din RGPD. <p>Reglementarea unei perioade determinate pentru care entitățile juridice sunt obligate să păstreze înregistrarea conversației se poate realiza la art. 7 alin. (7) din actualul proiect de lege.</p>
13.	N/A	N/A	Propunem să se clarifice în mod expres că în acele situații în care proiectul de lege prevede obligația obținerii consimțământului (de ex., la art. 7 alin. (3),

			<p>art. 8 alin. (1)), consimțământul nu va fi înțeles în sensul prevăzut de RGPD.</p> <p>Credem că o astfel de propunere este necesară pentru a se evita situațiile practice care pot duce la împiedicarea primirii/soluționării corespunzătoare a raportărilor deoarece:</p> <ul style="list-style-type: none"> • pe de o parte, prezenta lege impune obligația obținerii consimțământului pentru o anumită formalitate considerată necesară de entitatea juridică pentru conformarea cu noul cadru legal • pe de altă parte, putem preconiza că în practică entitățile juridice nu ar putea sau ar fi foarte dificil să obțină un consimțământ valabil potrivit RGPD, ținând cont de condițiile stricte de validitate ale consimțământului potrivit RGPD (art. 3 pct. 11 și art. 7).
14.	Art. 7 alin. (6): „În cazul în care avertizorul nu-și exprimă consimțământul pentru transcrierea sau înregistrarea conversației, acesta este îndrumat să raporteze în scris, pe suport hârtie, persoanei desemnate, sau în format electronic, la o casuță de poștă electronică dedicată.	„În cazul în care avertizorul nu-și exprimă consimțământul pentru transcrierea sau înregistrarea conversației, acesta este îndrumat să raporteze în scris, pe suport hârtie, persoanei desemnate, sau în format electronic, la o casuță de poștă electronică dedicată. indicată de persoana desemnată. ”	Forma curentă a acestui text al propunerii legislative nu este corelată cu prevederile art. 5 alin. (4), ce permit configurări alternative ale canalului intern de raportare, și art. 10 alin. (2) teza a II-a (ce nu identifică mijlocul de raportare); or, dacă s-ar păstra redactarea inițială, textul ar fi susceptibil de interpretare în sensul că obligă entitatea juridică să aibă întotdeauna ca mijloc tehnic de raportare și o adresă de e-mail dedicată.
15.	Art. 8 (1) Persoana desemnată să soluționeze raportarea are obligația de a nu dezvălui identitatea avertizorului și nici informațiile care ar permite identificarea directă sau indirectă a acestuia, cu excepția situației în care are consimțământul său expres.	Art. 8 (1) Persoana desemnată să soluționeze raportarea are obligația de a nu dezvălui identitatea avertizorului și nici informațiile care ar permite identificarea directă sau indirectă a acestuia, cu excepția situației în care are consimțământul său expres, în afara de persoanele autorizate de către entitatea juridică	Particularizarea textului propus în actualul proiect de lege este necesară având în vedere cel puțin următoarele aspecte: <ul style="list-style-type: none"> • în practică pot fi preconizate situații în care alte persoane autorizate de entitatea juridică în afara persoanei desemnate (de ex., consultanți, avocați, furnizori de servicii IT) să

		<p>în contextul primirii și raportărilor și întreprinderii acțiunilor subsecvente care și-au asumat să respecte confidențialitatea sau au o obligație legală de confidențialitate.</p>	<p>aibă nevoie de acces, chiar și incidental, la informații care permit identificarea avertizorului pentru ca raportarea să fie primită și/sau soluționată conform proiectului de lege</p> <ul style="list-style-type: none"> • aceste situații au fost avute în vedere și la nivel european, prin textul art. 16 alin. (1) din Directivă potrivit cu care: „Statele membre se asigură că identitatea persoanei care efectuează raportarea nu este divulgată nimănui, fără consimțământul explicit al acesteia, în afară de membrii autorizați ai personalului care au competența de a primi raportări sau de a întreprinde acțiuni subsecvente acestora.” (s.n. NNDKP) • solicitarea consimțământului avertizorului pentru dezvăluirea acestor informații, de exemplu, către un furnizor de servicii IT al entității juridice care oferă servicii de găzduire sau mentenanță cu privire la sistemul informatic care susține canalul de raportare internă nu este oportună și nici necesară atâta vreme cât se poate institui obligația în sarcina entităților juridice ca persoanele care vor primi informațiile să se angajeze în prealabil la respectarea confidențialității sau să fie ținute de obligații legale în acest sens.
16.	N/A	N/A	<p>Având în vedere că:</p> <ul style="list-style-type: none"> • este posibil ca în contextul raportărilor entitatea juridică să prelucreze date cu caracter personal care intră sub incidența art. 9 din RGPD

			<ul style="list-style-type: none"> potrivit art. 9 alin. (1) din RGPD, <u>este interzisă</u> prelucrarea de date cu caracter personal care dezvăluie originea rasială sau etnică, opiniile politice, confesiunea religioasă sau convingerile filozofice sau apartenența la sindicate și prelucrarea de date genetice, de date biometrice pentru identificarea unică a unei persoane fizice, de date privind sănătatea sau de date privind viața sexuală sau orientarea sexuală ale unei persoane fizice, <u>cu excepția cazului în care s-ar aplica una dintre situațiile prevăzute la art. 9 alin. (2) din RGPD,</u> <p>considerăm necesar să se prevadă expres că prelucrarea unor astfel de categorii de date cu caracter personal, acolo unde este necesară în contextul noii reglementări, se realizează în baza art. 9 alin. (2) lit. (g) din RGPD, respectiv din motive de interes public major, în baza noii reglementări. Pentru aplicabilitatea acestei situații, potrivit RGPD, este necesar ca noua lege să prevadă măsuri corespunzătoare și specifice pentru protejarea drepturilor fundamentale și a intereselor persoanei vizate, măsuri care sunt deja avute în vedere prin actualul proiect de lege.</p> <p>Completarea se poate realiza la art. 32 din actualul proiect de lege.</p>
17.	Art. 8 alin. (7): „Entitățile juridice au obligația să asigure confidențialitatea registrului special de raportari în interes public, în conformitate cu art. 304 Cod penal, astfel încât acestea să fie accesibile doar pentru persoana desemnată să soluționeze raportarea.”	„Entitățile juridice au obligația să asigure confidențialitatea registrului special de raportari în interes public, în conformitate cu art. 304 Cod penal, astfel încât acestea să fie accesibile doar pentru persoana desemnată să soluționeze raportarea persoanele autorizate de către entitatea juridică în contextul primirii și raportărilor și	1 - Forma curentă a propunerii legislative: (i) nu este necesară, raportat la prevederile art. 304 coroborat cu art. 308 alin. (1) din Codul penal și, (ii) în măsura în care s-ar fi dorit incriminarea specială a faptei de a accesa/divulga informațiile cuprinse în registru, norma legală poate suscita probleme din perspectiva alinierii acesteia cu rigorile

		întreprinderii acțiunilor subsecvente care și-au asumat să respecte confidențialitatea ori au o obligație legală de confidențialitate.”	constituționale/convenționale de redactare a normelor de incriminare penală. 2 – Suplimentar, urmează a se avea în vedere și argumentele prezentate la pct. 12 din tabel.
18.	Art. 9 (1) teza a III-a - Instituirea canalelor interne de raportare și stabilirea procedurilor de raportare interne se face după consultarea sindicatului reprezentativ la nivelul entității sau a reprezentanților salariaților, după caz.	Propunem eliminarea	Directiva nu instituie obligația consultării prealabile a sindicatului și nici alte state nu au instituit (ex: Polonia, UK) În acord cu legislația națională privind informarea și consultarea salariaților, angajatorul nu ar trebui să fie obligat să se consulte cu sindicatele sau alți reprezentanți ai angajaților la elaborarea și introducerea sistemului de raportare internă, ci doar să le informeze. Un astfel de sistem nu aduce „modificări importante în organizarea muncii, în relațiile contractuale sau în raporturile de muncă” (cum este cazul sistemului concedierilor colective și al protecției drepturilor angajaților, transferului întreprinderii), nu urmărește introducerea unor sancțiuni disciplinare ori soluționarea unor conflicte de muncă.
19.	Art. 9. - Obligația de a institui canale interne de raportare (1) Entitățile juridice care au cel puțin 50 de angajați, indiferent de numărul de angajați, au obligația de a identifica sau institui canalele interne de raportare și de a stabili proceduri de raportare internă și pentru efectuarea de acțiuni subsecvente. [...]	Art. 9. - Obligația de a institui canale interne de raportare (1) Entitățile juridice care au cel puțin 50 de angajați, au obligația de a identifica sau institui canalele interne de raportare și de a stabili proceduri de raportare internă și pentru efectuarea de acțiuni subsecvente. [...]	Primul alineat cuprinde, presupunem, o eroare de scriere care poate genera neclarități, motiv pentru care am eliminat-o.

20.	Art. 9 alin. (3): "Persoanele juridice de drept privat care au între 50 și 249 de angajați, precum și unitățile administrativ-teritoriale cu mai puțin de 10.000 locuitori sau autoritățile publice locale cu mai puțin de 50 angajați se pot grupa și pot utiliza sau partaja resurse în ceea ce privește primirea raportărilor referitoare la încălcări ale legii și în ceea ce privește acțiunile subsecvente. Aceasta prevedere nu aduce atingere obligației de a păstra confidențialitatea, de a informa avertizorul și de a soluționa raportarea."	"Persoanele juridice de drept privat care au între 50 și 249 de angajați, cele care aparțin aceluiași grup , precum și unitățile administrativ-teritoriale cu mai puțin de 10.000 locuitori sau autoritățile publice locale cu mai puțin de 50 angajați se pot grupa și pot utiliza sau partaja resurse în ceea ce privește primirea raportărilor referitoare la încălcări ale legii și în ceea ce privește acțiunile subsecvente. Aceasta prevedere nu aduce atingere obligației de a păstra confidențialitatea, de a informa avertizorul și de a soluționa raportarea."	Utilizarea în comun a resurselor de către entitățile ce fac parte din același grup are foarte multe beneficii practice: <ul style="list-style-type: none"> • Asigura acces la resurse de calitate mai înaltă ca pregătire și experiență • Reduce riscul de interferență și afectare a independenței și imparțialității persoanei desemnate • Asigura o mai bună coordonare a acțiunilor de prevenire a încălcarilor legii, de implementare a regulilor de bună practică, de aplicare a unor măsuri de corecție • Eficientizează utilizarea resurselor financiare
21.	Art. 10 Procedurile de raportare internă și de efectuare de acțiuni subsecvente presupun următoarele: [...] b) obligația de a transmite avertizorului, în termen de cel mult 7 zile calendaristice de la primirea raportării, confirmarea primirii acesteia;	Art. 10 Procedurile de raportare internă și de efectuare de acțiuni subsecvente presupun următoarele: [...] b) obligația de a transmite avertizorului, în termen de cel mult 7 zile calendaristice de la primirea raportării, confirmarea primirii acesteia, cu excepția cazului în care raportarea este efectuată în mod anonim și este imposibilă contactarea subsecventă a avertizorului;	În cazul în care se reglementează și posibilitatea ca raportările să se efectueze în mod anonim, în anumite cazuri poate fi imposibilă contactarea avertizorului care a refuzat/s-a aflat în imposibilitate de a comunica date de contact.
22.	Art. 10 Procedurile de raportare internă și de efectuare de acțiuni subsecvente presupun următoarele: [...] e) obligația de informare a avertizorului cu privire la stadiul acțiunilor subsecvente, în termen de cel mult 3 luni de la data confirmării de primire sau, în cazul în care nu i s-a confirmat primirea raportării, de la expirarea termenului de 7 zile prevăzut la lit.	Art. 10 Procedurile de raportare internă și de efectuare de acțiuni subsecvente presupun următoarele: [...] e) obligația de informare a avertizorului cu privire la stadiul acțiunilor subsecvente, în termen de cel mult 3 luni de la data confirmării de primire sau, în cazul în care nu i s-a confirmat primirea raportării, de la expirarea termenului de 7 zile prevăzut la lit. b), precum și, ulterior, ori de câte ori sunt înregistrate evoluții în desfășurarea acțiunilor subsecvente, cu	În cazul în care se reglementează și posibilitatea ca raportările să se efectueze în mod anonim, în anumite cazuri poate fi imposibilă contactarea avertizorului care a refuzat/s-a aflat în imposibilitate de a comunica date de contact.

	b), precum și, ulterior, ori de câte ori sunt înregistrate evoluții în desfășurarea acțiunilor subsecvente, cu excepția cazului în care informarea ar putea periclita desfășurarea acestora;	excepția cazului în care informarea ar putea periclita desfășurarea acestora, precum și cu excepția cazului în care raportarea este efectuată în mod anonim și este imposibilă contactarea subsecventă a avertizorului;	
23.	Art. 10 (1) Procedurile de raportare internă și de efectuare de acțiuni subsecvente presupun următoarele: [...] f) obligația de a furniza informații clare și ușor accesibile privind procedurile de raportare externă către autoritățile competente și, după caz, către instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii;	Art. 10 (1) Procedurile de raportare internă și de efectuare de acțiuni subsecvente presupun următoarele: [...] f) obligația de a furniza informații clare și ușor accesibile privind procedurile de raportare externă către autoritățile competente și, după caz, către instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii, respectiv denumirile acestora, adresele webmail, numere de telefon aferente;	Din actuala formă, nu reiese tipul de informații pe care procedurile de raportare internă ar trebui să le conțină. Recomandăm ca aceste informații să fie strict legate de identificarea instituțiilor unde se poate face raportarea externă, ci nu detalii privind chestiuni de procedura a raportării externe care pot suferi foarte des modificări în funcție de politica fiecărei instituții.
24.	Art. 10 Procedurile de raportare internă și de efectuare de acțiuni subsecvente presupun următoarele: [...] g) obligația de informare a avertizorului cu privire la modatitatea de soluționare a raportării.	Art. 10 Procedurile de raportare internă și de efectuare de acțiuni subsecvente presupun următoarele: [...] g) obligația de informare a avertizorului cu privire la modatitatea de soluționare a raportării, cu excepția cazului în care raportarea este efectuată în mod anonim și este imposibilă contactarea subsecventă a avertizorului.	În cazul în care se reglementează și posibilitatea ca raportările să se efectueze în mod anonim, în anumite cazuri poate fi imposibilă contactarea avertizorului care a refuzat/s-a aflat în imposibilitate de a comunica date de contact.
25.	Art. 11 alin. (1) lit. (b): „sesizarea organelor de conducere din cadrul entității juridice cu privire la care s-a făcut avertizarea, după caz, instituțiilor, oficiilor sau agențiilor competente, în vederea adoptării măsurilor care se impun sau efectuării unor investigații aprofundate, atunci când informațiile	„sesizarea organelor de conducere din cadrul entității juridice cu privire la care s-a făcut avertizarea, după caz, instituțiilor, oficiilor sau agențiilor competente, în vederea adoptării măsurilor care se impun sau efectuării unor investigații aprofundate, pentru implementarea modalității de soluționare a raportării/implementarea măsurilor de remediere	1 - Esențial: Forma curentă a propunerii legislative este echivalentă instituirii unei obligații de (auto)denunțare, ce nu este reglementată de Directiva (UE) 2019/1937 (excedând prin urmare scopului acesteia) și care poate fi considerată excesivă, spre exemplu prin raportare la normele Codului penal, ori necorelată cu alte norme care

	<p>continute în raportare atrag competența acestora.”</p>	<p>atunci când informațiile continute în raportare atrag competența acestora. conform competenței acestora.</p> <p>SAU</p> <p>„sesizarea organelor de conducere din cadrul entității juridice cu privire la care s-a făcut avertizarea pentru implementarea modalității de soluționare a raportării/implementarea măsurilor de remediere, și/sau, după caz, atunci când legea prevede în mod expres o asemenea obligație, instituțiilor, oficiilor sau agențiilor competente, în vederea adoptării măsurilor care se impun sau efectuării unor investigații aprofundate atunci când informațiile continute în raportare atrag competența acestora.</p>	<p>reglementează (auto)denunțarea unor fapte (e.g. legislația concurenței) și efectele acesteia. Corelarea cu normele Codului penal ar impune, pentru respectarea art. 73 alin. (3) lit. (h) din Constituția României, utilizarea legii organice ca instrument de legiferare.</p> <p>2 - Suplimentar, modificarea propusă clarifică și atribuțiile persoanei desemnate, respectiv raportul dintre aceasta și organele de conducere ale entității juridice, în ceea ce privește implementarea unor măsuri de remediere/soluționare a raportărilor.</p>
26.	<p>Art. 11 (2) Soluția de clasare se comunică avertizorului, cu indicarea temeiului legal.</p>	<p>Art. 11 (2) Soluția de clasare se comunica avertizorului, cu indicarea temeiului legal, cu excepția cazului în care raportarea este efectuată în mod anonim și este imposibilă contactarea subsecventă a avertizorului.</p>	<p>În cazul în care se reglementează și posibilitatea ca raportările să se efectueze în mod anonim, în anumite cazuri poate fi imposibilă contactarea avertizorului care a refuzat/s-a aflat în imposibilitate de a comunica date de contact.</p>
27.	<p>Art. 19 alin. (1): „Avertizorul care divulgă public informații privind încălcarea legii beneficiază de protecție în temeiul prezentei legi în conformitate cu dispozițiile art. 30-31 din Constituția României.”</p>	<p>„(1) Avertizorul care divulgă public informații privind încălcarea legii beneficiază de protecție în temeiul prezentei legi în conformitate cu dispozițiile art. 30-31 din Constituția României. în cazul în care este îndeplinită una dintre următoarele condiții: a) a raportat mai întâi intern și extern sau direct extern în conformitate cu capitolele III și IV din prezenta lege, însă consideră că nu au fost dispuse măsuri corespunzătoare în termenul prevăzut, respectiv, de art. 10 alin. (1) lit. e) și art. 17 alin. (6) din lege;</p>	<p>Forma curentă a propunerii legislative este în contradicție cu prevederile art. 10 și art. 15 din Directiva (UE) 2019/1937. Propunem revenirea la forma proiectului de lege supus dezbaterii publice în perioada martie – aprilie 2021 de către Ministerul Justiției și aflat pe agenda Guvernului https://sgg.gov.ro/1/wp-content/uploads/2022/02/LGANEXE.pdf. În plus, păstrarea formei curente a propunerii legislative ar conduce la un vădit dezechilibru între entitatea juridică și avertizor, cu instituirea unui</p>

		<p>b) are motive întemeiate să considere că:</p> <p>1. încălcarea poate constitui un pericol iminent sau evident pentru interesul public sau riscul unui prejudiciu care nu mai poate fi remediat sau</p> <p>2. în cazul raportării externe, există un risc de represalii sau o probabilitate redusă ca încălcarea să fie remediată în mod eficace având în vedere circumstanțele specifice ale raportării.”</p>	<p>tratament preferențial pentru acesta din urmă, întrucât, coroborat cu art. 20 alin. (3) din propunerea legislativă, acest text ar urma să fie interpretat în sensul că probarea caracterului abuziv al raportării externe ori al dezvăluirii publice ar reveni în totalitate entității juridice, spre deosebire de abordarea echilibrată ce rezultă din prevederile directivei; ca efect practic al păstrării prevederii inițiale a propunerii legislative, exercitarea unor acțiuni de către entitatea juridică împotriva unui avertizor abuziv ar fi în mod excesiv îngreunată.</p> <p>[Nota: în cazul în care aceasta propunere nu este adoptată, este necesar amendamentul propus la pct.6.]</p>
28.	<p>Art. 20 alin. (3): „Avertizorii în interes public beneficiază de prezumția de bună credință. Sarcina probei revine persoanelor sau entităților ce exercită represaliile în legătură cu care sunt stabilite măsuri de protecție, de sprijin și reparatorii.”</p>	<p>Se propune eliminarea acestui text de lege.</p>	<p>Textul de lege nu mai este necesar, raportat la propunerea de modificare a art. 19 alin. (1). [a se vedea punctul anterior (pct. 21) din tabel]</p>
29.	<p>Art. 22</p> <p>(2) Măsuri pentru protecția împotriva represaliilor în fața comisiei de disciplină.</p> <p>a) avertizorul cercetat disciplinar ca urmare a raportării sau divulgării publice poate invoca calitatea sa în fața comisiei de disciplină. Comisia de disciplină verifică această calitate și, după caz, suspendă de îndată procedura disciplinară până la soluționarea definitivă a raportării;</p>	<p>Art. 22</p> <p>(2) Măsurile pentru protecția împotriva represaliilor în fața comisiei de cercetare disciplinară disciplină sunt:</p> <p>a) avertizorul cercetat disciplinar ca urmare a raportării sau divulgării publice poate invoca calitatea sa în fața comisiei de disciplină cercetare disciplinară. Comisia de disciplină cercetare disciplinară verifică această calitate, precum și dacă există aparențe că avertizorul este cercetat ca urmare a raportării efectuate și, după caz, dacă este cazul, suspendă de îndată procedura disciplinară până la soluționarea definitivă a raportării, termenul</p>	<p>Comisia de cercetare disciplinară ar trebui să aibă indicii că avertizorul este cercetat ca urmare a raportării efectuate, pentru a se justifica măsura suspendării cercetării. În caz contrar, ar trebui să se suspende orice procedură de cercetare disciplinară. De asemenea, termenul de prescripție a răspunderii disciplinare ar trebui suspendat în mod corespunzător, pentru a nu se ajunge la situații în care verificările efectuate în vederea soluționării raportării conduc la imposibilitatea angajatorului de a disciplina salariatul, în cazul în care aplicarea unei astfel de sancțiuni ar fi justificată, conform legii. Celelalte modificări se impun din rațiuni de coerență terminologică.</p>

		de prescripție privind răspunderea disciplinară fiind suspendat în mod corespunzător;	
30.	Art. 22 (2) Măsuri pentru protecția împotriva represaliilor în fața comisiei de disciplină. b) avertizorul nu poate fi sancționat pentru actul de avertizare, sub sancțiunea nulității raportului și a sancțiunii disciplinare aplicate;	Art. 22 (2) Masurile pentru protecția împotriva represaliilor în fața comisiei de cercetare disciplinară disciplină sunt: b) avertizorul nu poate fi sancționat pentru actul de avertizare, sub sancțiunea nulității raportului și deciziei de aplicare a sancțiunii disciplinare aplicate, dacă a acționat cu respectarea în integralitate a prevederilor prezentei legi;	Legea nr. 53/2003 nu reglementează raportul comisiei de cercetare, existența acestui document fiind un rezultat al practicii. Decizia de sancționare emisă de angajator ar trebui să fie afectată de nulitate. Propunem completarea textului propunerii legislative, întrucât este dezirabil ca sancționarea disciplinară a avertizorilor abuzivi să rămână în mod neechivoc o posibilă conduită/opțiune practică pentru entitatea juridică/angajator, preferabilă și cu efecte practice mai adecvate față de opțiunea sancțiunilor civile ce pot fi pronunțate de instanțe. Limitarea prerogativei disciplinare a angajatorului poate de asemenea ridica probleme de compatibilitate cu principiile egalității de tratament și cu libertatea economică reglementate de Constituția României.
31.	Art. 22 (2) c) la solicitarea avertizorului cercetat disciplinar, ca urmare a raportării sau divulgării publice, comisiile de disciplina sau alte organisme similare din cadrul entităților juridice au obligația de a invita presa, un reprezentant al sindicatului sau al asociației profesionale cu cel puțin 24 de ore înainte, sub sancțiunea nulității raportului și a sancțiunii disciplinare aplicate;	Art. 22 (2) c) la solicitarea avertizorului cercetat disciplinar, ca urmare a raportării sau divulgării publice, comisiile de disciplina sau alte organisme similare din cadrul entităților juridice vor permite acestuia să fie asistat de către un consultant extern specializat în legislația muncii sau de către un reprezentant al sindicatului al cărui membru este.	Prezenta presei într-o procedură disciplinară nu este în conformitate nici cu Directiva, nici cu legislația muncii. Potrivit Codului Muncii (art. 251 alin. 4), în cursul cercetării disciplinare prelabile salariatul are dreptul să fie asistat, la cererea sa, de către un consultant extern specializat în legislația muncii sau de către un reprezentant al sindicatului al cărui membru este, NU de către presa.
32.	Art. 22 alin. 2 litera d) anunțul se face prin comunicat pe pagina de Internet a entității juridice, cu cel puțin 3 zile lucratoare înaintea ședinței, sub sancțiunea nulității raportului și a sancțiunii disciplinare aplicate;	Propunem eliminarea d) anunțul se face prin comunicat pe pagina de Internet a entității juridice, cu cel puțin 3 zile lucratoare înaintea ședinței, sub sancțiunea nulității raportului și a sancțiunii disciplinare aplicate;	Procedura de convocare ar trebui să fie similară cu cea reglementată de Codul Muncii: Art. 251 alin. 2: În vederea desfășurării cercetării disciplinare prelabile, salariatul va fi convocat în scris de către persoana desemnată, de către președintele

			comisiei sau de către consultantul extern, împuterniciți precizându-se obiectul, data, ora și locul întrevederii.
33.	<p>Art. 22</p> <p>(2) Măsuri pentru protecția împotriva represaliilor în fața comisiei de disciplină.</p> <p>g) comisia de disciplină are obligația de a fundamenta, în raportul cercetării disciplinare, orice propunere de sancționare disciplinară a unui avertizor pentru alte fapte decât cele în legătură cu raportarea, făcând apel la regimul sancționator în spețe similare, sub sancțiunea nulității raportului și a sancțiunii disciplinare aplicate.</p>	<p>Art. 22</p> <p>(2) Măsurile pentru protecția împotriva represaliilor în fața comisiei de cercetare disciplinară disciplină sunt:</p> <p>g) comisia de disciplină angajatorul are obligația de a fundamenta, în decizia de sancționare raportul cercetării disciplinare disciplinară, orice propunere de sancționare disciplinară a unui avertizor pentru alte fapte decât cele în legătură cu raportarea, făcând apel la raportându-se inclusiv la practica anterioară a angajatorului, a sectorului, a industriei sau la alte practici relevante pentru abateri disciplinare de aceeași natură ori similare, dacă există, și cu luarea în considerare a circumstanțelor specifice situației avertizorului, precum și a celorlalte prevederi ale art. 250 din Legea nr. 53/2003 privind codul muncii, republicată, regimul sancționator în spețe similare, sub sancțiunea nulității raportului și deciziei de aplicare a sancțiunii disciplinare aplicate.</p>	<p>Legea nr. 53/2003 nu reglementează raportul comisiei de cercetare, existența acestui document fiind un rezultat al practicii. Decizia de sancționare emisă de angajator ar trebui să fie afectată de nulitate. Mai mult, raportul comisiei în practică nici nu se comunică salariatului cercetat.</p> <p>Propunem completarea textului propunerii legislative în scopul corelării cu art. 250 din Codul Muncii, precum și pentru clarificarea conținutului normativ al acestui text.</p>
34.	<p>Art. 23. - Contestarea măsurilor luate ca represalii</p> <p>(1) Avertizorul poate contesta măsurile prevăzute la art. 22 printr-o cerere adresată instanței competente, în funcție de natura litigiului, în a cărei circumscripție teritorială acesta își are domiciliul.</p>	<p>Art. 23. - Contestarea măsurilor luate ca represalii</p> <p>(1) Avertizorul poate contesta măsurile prevăzute la art. 22 printr-o cerere adresată instanței competente, în funcție de natura litigiului, în a cărei circumscripție teritorială acesta își are domiciliul sau reședința. În cazul în care avertizorul are calitatea de salariat al entității juridice, se vor aplica reglementările speciale în materie de competență teritorială prevăzute de legislația aplicabilă.</p>	<p>Este necesar să se prevadă alternativ și posibilitatea introducerii cererii de chemare în judecată în fața instanței competente de la reședința avertizorului. În plus, dacă avertizorul are calitatea de salariat, în mod normal acesta ar putea contesta astfel de măsuri inclusiv în fața instanțelor competente de la locul de muncă, fiind, deci mai favorabile.</p>
35.	Art. 30. - Raportarea nereală	Art. 30. - Raportarea nereală	Potrivit Directivei, Articolul 23 - Sancțiuni

	<p>Raportarea de informatii privind incalcari ale legii, cunoscand ca acestea sunt nereale, constituie contraventie si se sanctioneaza cu amenda de La 1.000 lei La 5.000 lei, dace fapta nu a fost savarsita in astfel de conditli incat sa fie considerate, potrivit legii, infractiune.</p> <p>De introdus:</p>	<p>Raportarea de informatii privind incalcari ale legii, cunoscand ca acestea sunt nereale, constituie contraventie si se sanctioneaza cu amenda de La 10.000 lei La 50.000 lei, daca fapta nu a fost savarsita in astfel de conditli incat sa fie considerate, potrivit legii, infractiune.</p> <p>De asemenea, persoanele care efectuează, in cunoștință de cauză, raportări false sau au divulgat public informații false, raspund proportional cu prejudiciile care rezultă din astfel de raportări sau divulgări publice în conformitate cu dreptul intern.</p>	<p>(2) Statele membre prevăd sancțiuni eficace, proporționale și disuasive aplicabile în privința persoanelor care efectuează raportări în cazurile în care s-a stabilit că aceste persoane au efectuat, în cunoștință de cauză, raportări false sau au divulgat public informații false. Statele membre prevăd, de asemenea, măsuri pentru compensarea prejudiciilor care rezultă din astfel de raportări sau divulgări publice în conformitate cu dreptul intern.</p>
--	--	--	---